

Naturvårdsverkets författningssamling

ISSN 1403-8234

**Naturvårdsverkets föreskrifter
om utsläpp till luft från anläggningar för förbränning av
kommunalt avfall som beviljats tillstånd enligt
miljöskyddslagen (1969:387) eller miljöbalken (1998:808)
efter den 1 januari 1994 och anläggningar med en nominell
kapacitet lika med eller större än 6 ton per timme som
beviljats tillstånd enligt miljöskyddslagen före den
1 januari 1994;**

NFS 2000:6

Utkom från trycket
den 15 juni 2000

beslutade den 24 maj 2000.

Med stöd av 47 § förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd föreskriver Naturvårdsverket följande¹.

1 § Dessa föreskrifter avser dels de anläggningar för förbränning av kommunalt avfall som beviljats tillstånd enligt miljöskyddslagen (1969:387) eller miljöbalken (1998:808) efter den 1 januari 1994, dels anläggningar med en nominell kapacitet lika med eller större än 6 ton per timme som beviljats tillstånd enligt miljöskyddslagen före den 1 januari 1994.

2 § Definitioner:

Kommunalt avfall	hushållsavfall samt industriavfall, kontors- och affärsavfall och annat avfall som är av liknande typ och sammansättning som hushållsavfall.
Avfallsförbränningsanläggning för kommunalt avfall	teknisk utrustning som används för förbränning av kommunalt avfall; undantagna är anläggningar som till lands eller till havs används särskilt för förbränning av avloppsslam, kemiskt, giftigt och farligt avfall, riskavfall från sjukhus eller andra typer av speciellt avfall, även om dessa anläggningar också förbränner kommunalt avfall.

¹ Jfr rådets direktiv 89/369 EEG av den 8 juni 1989 om förhindrande av luftförorening från nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar (EGT nr L 163, 14.6.1989, s. 32, Celex 389L0369) och rådets direktiv 89/429 EEG av den 21 juni 1989 om minskning av luftförorening från befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar (EGT nr L 203, 15.7.1989, s. 50, Celex 389L0429).

Riktvärde för utsläpp	den koncentration eller den mängd förorenande ämnen i utsläpp från anläggningar vilken inte får överskridas under en bestämd tidsperiod; om överskridande sker skall den operativa tillsynsmyndigheten snarast underrättas och i samråd skall åtgärder vidtas så att angivna riktvärden inte överskrids.
Nominell kapacitet	den sammanlagda förbränningskapaciteten hos anläggningens ugnar, som den angetts av konstruktören och bekräftats av den driftansvarige, med hänsyn till avfallsets kalorimetriska värmevärde uttryckt som den mängd avfall som kan förbrännas per timme.

3 § Dessa föreskrifter anger utsläppshalter och koncentrationer normaliserade till följande betingelser: temperatur 273 °K, tryck 101,3 kPa, 11 % syre (O₂) eller 9 % koldioxid (CO₂) torr gas och anges med förkortning mg/m³ ntg.

4 § Nedanstående riktvärden, angivna i mg/m³ ntg, skall gälla för utsläpp, som funktion av en anläggnings nominella kapacitet.

Förorenande ämne	Mindre än 1 ton/h	Minst 1 ton/h men mindre än 3 ton/h	Minst 3 ton/h
Stoft totalt	200	100	30
Tungmetaller			
– Pb+Cr+Cu+Mn	–	5	5
– Ni+As	–	1	1
– Cd+Hg	–	0,2	0,2
Klorväte (HCl)	250	100	50
Fluorväte (HF)	–	4	2
Svaveldioxid (SO ₂)	–	Bestämmelser om svavelhalt i bränsle finns i förordningen (1998:946) om sva- velhaltigt bränsle	Bestämmelser om svavelhalt i bränsle finns i förordningen (1998:946) om sva- velhaltigt bränsle

5 § Vid drift får koncentrationen i förbränningsgaserna inte överstiga

- 100 mg/m³ ntg kolmonoxid (CO). Värdet avser timmedelvärde och riktvärde. För en anläggning med en nominell kapacitet på 1 ton per timme eller mer måste minst 90 % av alla värden som uppmätts under någon 24-timmars period understiga 150 mg/m³ ntg per drifttimme. Dessa medelvärden skall beräknas endast med hänsyn till anläggningens drift med avfallsbränsle, inklusive start- och stopperioder.
- 20 mg/m³ ntg organiska föreningar (uttryckt som totalt kol). (Gäller anläggningar som beviljats tillstånd enligt miljöskyddslagen (1969:387) eller miljöbalken (1998:808) efter den 1 januari 1994.)

6 § Vid drift skall följande mätningar och registreringar utföras:

a) Kontinuerligt

- vid alla anläggningar: gasernas temperatur efter sista inblåsning av förbränningsluft samt halten vattenånga i rökgaserna; kontinuerlig mätning av vattenånga är inte nödvändig om rökgasen torkas innan utsläppen analyseras; rökgasernas uppehållstid som anges i 11 § måste kontrolleras åtminstone en gång i samband med att anläggningen tas i bruk och under de mest ogynnsamma driftförhållanden som kan förutses
- vid anläggningar med en nominell kapacitet lika med eller större än 1 ton per timme: koncentrationerna av total mängd stoft och HCl i rökgasutsläppet, CO och O₂ i förbränningsgaserna.

b) Periodiskt (enbart mätningar)

- vid anläggningar med en nominell kapacitet lika med eller större än 1 ton per timme: koncentrationerna av tungmetaller som anges under 4 §, HF och SO₂,
- vid anläggningar med en nominell kapacitet mindre än 1 ton per timme: koncentrationerna av total mängd stoft och HCl i rökgasutsläppet, CO och O₂ i förbränningsgaserna,
- vid alla anläggningar: koncentrationerna av organiska föreningar (uttryckta som totalt kol). (Gäller anläggningar som beviljats tillstånd enligt miljöskyddslagen (1969:387) eller miljöbalken (1998:808) efter den 1 januari 1994).

7 § I fråga om andra ämnen än CO, där det krävs kontinuerlig mätning enligt 6 §:

- (a) får inte något rullande sjudygnsmedelvärde för de uppmätta koncentrationerna överskrida motsvarande riktvärden enligt 4 §
- (b) får inte något dygnsmedelvärde överskrida motsvarande riktvärde enligt 4 § med mer än 30 %.

Vid beräkning av ovan nämnda medelvärden skall hänsyn tas endast till anläggningens drifttid med avfallsbränsle, inklusive start- och stopperioder.

8 § Resultat från mätningarna skall redovisas i den årliga miljörapporten enligt Naturvårdsverkets föreskrifter utfärdade med stöd av 31 § förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd.

9 § Om mätningar visar att de riktvärden som fastställts i dessa föreskrifter har överskridits, skall den operativa tillsynsmyndigheten så snart som möjligt underrättas.

10 § Vid ett ej planerat driftstopp i reningsutrustningen, skall den operativa tillsynsmyndigheten fastställa den längsta tidsperiod, under vilken utsläppskoncentrationerna får överskrida fastställda riktvärden för de föroreningar som reningsutrustningen är avsedd att reducera.

Om ett haveri inträffar som påverkar utsläppen, får under inga omständigheter driften fortsätta oavbrutet längre än 8 timmar. Den totala drifttiden under ett år får vid angivna driftförhållanden inte överstiga 96 timmar.

Stofthalten i utsläppen får inte i något fall överskrida 600 mg/m³ ntg under de tidsperioder som avses i föregående stycke. Övriga krav som avser förbränningsförhållandena skall vara uppfyllda.

11 § En anläggning skall konstrueras, utrustas och drivas så att temperaturen hos den rökgas som bildas vid förbränningen av avfallet efter den sista inblåsningen av förbränningsluft ökas till minst 850 °C under åtminstone två sekunder i närvaro av minst 6 % O₂, på ett kontrollerat och genomblandat sätt och även under de mest ogynnsamma förhållanden.

Om detta medför stora tekniska svårigheter för anläggningar som beviljats tillstånd före den 1 januari 1994, skall bestämmelserna om tvåsekundersperioden tillämpas senast då ugnarna byts ut.

Andra villkor än de som anges i första stycket får beslutas, om lämpliga tekniker används i förbränningsugnarna eller i utrustning för behandling av förbränningsgaserna. Detta gäller under förutsättning att utsläppen av polyklorerade dibensodioxiner (PCDD) och polyklorerade dibensofuraner (PCDF) högst uppgår till de nivåer som förväntas vid förhållanden med krav enligt första stycket.

Förhållande enligt tredje stycket skall rapporteras till Naturvårdsverket.

12 § En förbränningsanläggning som beviljats tillstånd efter den 1 januari 1994 skall vara utrustad med stödbrännare. Denna brännare skall automatiskt träda i funktion, när förbränningsgasernas temperatur faller under 850 °C. Den skall också användas under start- och stopperioderna, för att säkerställa att nämnda minimitemperatur alltid upprätthålls under dessa perioder och så länge avfall finns i förbränningskammaren.

13 § Gasformiga utsläpp skall ske på ett kontrollerat sätt genom en skorsten. Skorstenens höjd skall bestämmas så att människors hälsa och miljön skyddas.

14 § Bestämmelser om ansvar på grund av överträdelse av dessa föreskrifter finns i 29 kap. 8 § miljöbalken (1998:808).

Dessa föreskrifter träder i kraft den 1 juli 2000. Genom föreskrifterna upphävs verkets Kungörelse (SNFS 1993:14) med föreskrifter om utsläpp till luft från anläggningar för förbränning av kommunalt avfall som beviljats tillstånd enligt miljöskyddslagen (1969:387) efter den 1 januari 1994 och anläggningar med en nominell kapacitet lika med eller större än 6 ton per timme som beviljats tillstånd enligt samma lag före den 1 januari 1994

NATURVÅRDSVERKET

LARS-ERIK LILJELUND

Lars Karlström
(Juridiska enheten)